

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.836 van 28 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 december 2006 het Rijk binnen en diende op 5 november 2007 een derde asielaanvraag in. Op 16 mei 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde over de Indische nationaliteit te beschikken. Op 27/12/2006 vroeg u asiel aan. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 20/02/2007 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21/02/2007 stelde u een beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 28/03/2007 nam de Commissaris-generaal een bevestigende*

beslissing van weigering van verblijf op basis van de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Op 02/10/2007 diende u een tweede asielaanvraag in. De DVZ besliste tot weigering tot in overwegingname van uw asielaanvraag. Op 05/11/2007 diende u een derde asielaanvraag in. Als nieuwe elementen legt u volgende documenten neer: getuigenverklaring ("First Information Report" (FIR)) Vide DDR No. 57, eensluitende kopie politieverklaring, twee oproepingsbrieven politie, twee diploma's, vier gefaxte verklaringen van burens, 7 pagina's uitprints van hindu.com, 1 pagina van worthynews.com en 1 pagina van dnaindia.com."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. *"M. b. t. de machtsoverschrijding en m. b. t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van niettigheid voorgeschreven vormen"* stelt verzoeker: *"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681: R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094: R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)"* en *"Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen."*
1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker machtsoverschrijding aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Daarenboven stelt verweerder terecht dat *"de Commissaris-generaal heeft overeenkomstig artikel 57/6, 1° van de Vreemdelingenwet de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, namelijk om aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Ook de motieven op grond van dewelke de bestreden beslissing werd genomen, worden duidelijk in de bestreden beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding kan bijgevolg geen sprake zijn."*
2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging

van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Nopens de status van vluchteling.

4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker adstrueert zijn identiteit niet aan de hand van documenten. Hij verklaarde in het kader van zijn eerste asielaanvraag *“dat hij een paspoort had maar hij heeft dit in India achtergelaten”* (gehoorverslag DVZ, 20.02.2007, p.6) maar toont niet aan dat het document hem niet kon worden toegezonden terwijl zijn zus hem wel andere documenten kon bezorgen. Verzoekers nalatigheid zich in zijn derde asielaanvraag nog steeds niet genoegzaam te legitimeren en zijn paspoort voor te leggen tasten zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.
5. Verzoeker *“laat gelden dat hij in zijn land van herkomst vervolgd wordt omwille van zijn religieuze overtuiging. Hij wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel. De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. Verzoeker heeft er alle belang bij om de nietigverklaring te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.”*
1. De Raad wijst erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).
6. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvragen te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dient te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde feiten.
1. Als nieuwe elementen voert verzoeker aan: *“Eerst had mijn zus mij de fax van het politierapport en de twee schoolcertificaten. Nu stuurde mijn zus mij de originelen. Af en toe heb ik contact met mijn zus Mohni. Zij zei dat de politie nog steeds thuis komt*

en naar mij vraagt. Als ik terug ga naar India zal de politie mij arresteren. Mijn leven is in gevaar in India. Ik wil hier blijven. Ik kan niet teruggaan en de laatste keer heeft men mij hier uit het centrum gezet. Gedurende 15 dagen moest ik in stations verblijven. Om eten te krijgen ging ik naar de kerk. Mijn leven is miserabel als ik hier geen papieren kan krijgen omdat ik echt niet terug kan gaan. Als ik verneem dat de situatie in India verbeterd, wil ik zeker teruggaan” (verslag DVZ, 14.11.2007, p.6).

2. Verzoeker voert aan dat hij “te goeder trouw” “aan de Minister een aantal stukken voorgelegd” heeft. “Verzoeker wenst dan ook ter zitting bijkomend uitleg te geven m.b.t. de door hem bijgebrachte stukken” en “laat gelden dat de feiten dewelke hem tot de vlucht gedwongen hebben meer dan twee jaar geleden zich hebben voorgedaan, zodat het niet onmogelijk is dat hij niet meer alle details kan weergegeven. Een enkele vergissing is mogelijk en kan verzoeker niet ten kwade geduid worden. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij de bescherming van de vluchtelingenconventie dient te genieten nu hij geen bescherming kan genieten van de Indische autoriteiten. Verzoeker laat gelden dat gefingeerde aanklachten tegen hem opgesteld worden en dat de politie hier aan mee werkt.”
3. Verzoeker gaat niet in op de essentie van de bestreden beslissing met name dat hij aanvankelijk in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet vermeldde dat hij valselijk beschuldigd werd van moord en dat de inhoud van de stukken die hij neerlegde niet overeenstemt met zijn verklaringen dienaangaande. Het dient bovendien te worden opgemerkt dat waar de Commissaris-generaal stelt dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de neergelegde documenten, er gewezen wordt op zijn verklaringen ter verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn eerste asielaanvraag, wat plaatsvond op 20 februari 2007, 2 maanden na zijn aankomst in België en derhalve niet 2 jaar na de feiten. Minstens kan verwacht worden dat verzoeker bij dit verhoor alle vluchtmotieven aanbrengt. Bovendien betreft het hier feiten (moorden) die bijzondere ernstige gevolgen kunnen hebben zodat verzoeker ook nu nog coherent en consistent dient te zijn. Dit is niet het geval en de achteraf toegevoegde feiten kunnen dan ook niet overtuigen.
4. Het volstaat daarenboven niet in het verzoekschrift louter erop te wijzen dat er stukken werden neergelegd en te beweren dat deze het asielrelaas ondersteunen om de motieven van de Commissaris-generaal te weerleggen. Om enige bewijswaarde te hebben dienen documenten immers te worden ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Dit is gelet op wat voorafgaat niet het geval. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukt ook terecht dat verzoeker tekort komt zijn identiteit te bewijzen, aangezien bij gebreke hieraan geenszins kan komen vast te staan dat de neergelegde stukken hem zouden aangaan. Verzoeker toont niet aan dat christenen vervolgd worden in India en voor zover hij dit volhoudt, er geen vestigingsalternatief zou zijn binnen zijn land. Verzoeker toont geen nood aan op internationale bescherming.
7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

8. Verzoeker vraagt “minstens hem subsidiaire toe te kennen” doch geeft hiervoor geen enkele concrete argumenten.

1. Aangezien verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming derhalve uitsluitend beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag en deze ongegrond worden geacht, maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk.
9. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 oktober 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.

